LEGO NINJAGO LEGENDS

HIRVIÖIDEN MAA

LEGO NINJAGO LEGENDS

Hirviöiden maa

Tarinat "Tulennielijä", "Tehtävä" ja "Pesä" kirjoittanut Tracey West

LEGO, the LEGO logo, the Minifigure, the Brick and Knob configurations and NINJAGO are trademarks of the LEGO Group.
©2025 The LEGO Group.

Manufactured by AMEET Sp. z o.o.
under license from the LEGO Group.

AMEET Sp. z o.o.
Nowe Sady 6, 94-102 Łódź – Puola
ameet@ameet.eu
www.ameet.eu

KUSTANTAJA SUOMESSA: README.FI
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

Suomennos: Sini Bonke

www.LEGO.com

Kaikki oikeudet pidätetään.

Painettu EU:ssa.

LEGO NINJAGO LEGENDS

Hirviöiden maa

Sisältö

Johdanto	6
Tulennielijä	8
Tehtävä	26
Pesä	44
Sanasto	62

Johdanto

Kenelläkään ei ole hyvää syytä matkustaa Hirviöiden maahan.

Siellä kasvitkaan eivät menesty. Taivas on aina synkkä ja harmaa. Joka nurkan takana vaanii vaarallisia hirviöitä.

Daidan-lohikäärme asui aikoinaan Hirviöiden maan ulkopuolella. Ninjagon yhdistyttyä muiden 16 valtakunnan kanssa Daidan on kuitenkin joutunut jakamaan reviirinsä. Nyt sen on rakennettava munilleen pesä. Löytääkö se tarpeeksi turvallisen paikan?

Yhdistymisen jälkeen ninjatiimin jäsenet joutuivat erilleen. Tulen mestari Kai lähti tutkimaan uutta maailmaa ja raportoimaan sen tapahtumia sekä yritti löytää ystävänsä. Hänen aluksensa joutui onnettomuuteen, ja Kai jäi jumiin hirviöiden keskelle. Hirviöiden maassa selviytyminen koettelee ninjaa kaikin tavoin.

Mutta Kai ei suinkaan ollut ensimmäinen paikkaa tutkiskellut Tulen mestari. Vuosikausia

sitten Tulen elementaalimestari ja hänen robottinsa matkasivat tänne puolustamaan maan ihmisasukkeja. Kun hirviöt hyökkäävät kylään, mestarin ja robotin on työskenneltävä yhdessä ihmisten pelastamiseksi – itsensä mukaan lukien.

Käännä sivua ja lue, kuinka sankarimme selviytyvät Hirviöiden maassa – jos vain uskallat!

Tulennielijä

Puuskaiset tuulet piiskasivat Kohtalon alusta ilmalaivan purjehtiessa Ninjagon taivaan yllä. Tulininja Kai seisoi ruorin takana ja yritti pitää aluksen vakaana.

"Älä petä minua nyt, Kohtalon alus!" Kai huusi tuuleen. "Olet ainoa mahdollisuuteni löytää ystäväni ja perheeni!"

Tuuli laantui aivan kuin se olisi kuullut hänen huutonsa. Kai huokaisi syvään Kohtalon aluksen halkoessa tietään siniselle taivaalle.

Kai käveli ilmalaivan keittiöön ja tarttui keksipakettiin, jonka hän oli penkonut esiin muutamaa päivää aiemmin. Sitten hän istuutui pöydän ääreen ja alkoi kirjoittaa päiväkirjaansa.

Olen tutkiskellut yhdistyneitä valtakuntia nyt useamman viikon ajan. Maata ei ole näkynyt kahteen päivään. Pohdin, olisiko minun pitänyt jäädä Lloydin luokse luostariin. Mutta tämä reissu on kaiken arvoinen, jos löydän loput ninjaperheestäni.

Kain käsivarret menivät kananlihalle lämpötilan laskiessa äkisti. Hän sulki päiväkirjansa.

"Varmaankin toinen myrsky lähestyy", Kai sanoi. "Onpas erikoista."

Hän suuntasi kannelle ja melkein kaatui. Napakat tuulet hakkasivat alusta vasten. Hän kuuli, kuinka moottori vaikeroi yrittäessään pitää

aluksen ilmassa. Sitten moottori alkoi yskähdellä vaarallisesti.

"O-ou", Kai säikähti. Hän tarttui ruoriin aluksen syöksyessä maata kohti. Hän kuitenkin onnistui ohjaamaan sen kuoppaiseen mutta turvalliseen laskuun.

”Olen kai sitten täällä vähän aikaa, kunnes pystyn korjaamaan moottorin”, hän mutisi. ”Olisipa Nya täällä. Hän korjaisi sen hetkessä.”

Hän katseli yli aluksen kaiteen. ”Millaistahan maata tämäkin on”, hän mietiskeli.

Sumu peitti suurimman osan maisemasta. Hän ei nähnyt juurikaan muuta kuin kiviä ja käppyräisiä puita.

”Hmm”, hän mietti. ”Maa näyttää olevan tyhjää täynnä. Täytyypä tutustua siihen ennen illan tuloa.”

Kain ninjapuku oli kärsinyt pahoin hänen matkojensa aikana. Hän nosti nukkavierun viitan hartioilleen ja nosti maasta kaksi miekkaa. Sitten hän suuntasi synkkään maisemaan.

"Mahdollisuudet leipomon löytämiseen voivat olla aika surkeat", hän pohti. "Voi kuinka mieleni tekisi lämmintä leipää."

Pelkkä leipomon ajattelu pisti häntä sisimpään. Hänen ninjaystävänsä Cole rakasti kakkuja.

Oletko sinä tässä omituisessa paikassa, *Cole?* Kai mietti. Sitten hän huusi niin kovaa kuin keuhkoista lähti: "ONKO TÄÄLLÄ KETÄÄN?"

Vastaukseksi valtava yöperhonen lehahti pois läheisestä mustasta käppyräisestä puusta.

"O-ou... hei", Kai sanoi. "Olen täällä uusi, ja –"

Krääääk! Yöperhonen päästi karmivan kirkaisun. Sen suu syöksi vihreää limaa, ja Kai vältti roiskeet vain vaivoin.

"Unohda koko juttu!" Kai sanoi. Hän siirtyi varmuuden vuoksi kauemmas.

"Olipas varsinainen tervetulokomitea", Kai tuumi. "Mitähän muuta vielä – oops!"

Kai kompastui ja kaatui kasvot edellä maahan. Hän vilkaisi peräänsä ja näki, että muriseva,

litteäpäinen hirviö oli työntänyt päänsä esiin maassa olevasta kuopasta.

"Anteeksi, kaveri. Olin vain – auts!"

Toinen hirviönpää ilmestyi suoraan hänen altaan ja sai hänet kaatumaan.

Kai pomppasi jaloilleen ja veti toisen miekoistaan esiin. Hän täräytti hirviötä päähän, ja se vetäytyi takaisin maan sisään. Mutta samassa toinenkin hirviönpää ilmestyi aivan hänen viereensä – ja vielä toinen, ja kolmas!

Pum! Pum! Pum! Kai pujotteli maanalaisten hirviöiden kentän halki ja mäjäytti jokaista päähän

ennen kuin ne onnistuivat puraisemaan hänen jalkaansa. Kun hän saavutti hirviökentän toisen pään, hän veti syvään henkeä.

...juuri sillä hetkellä, kun otus syöksähti taivaalta alas ja nosti hänet ilmaan! Tällä hirviöllä oli harmaa, nahkamainen iho ja kirkkaanpunaiset silmät.

"Kiitos kyydistä, mutta taidan kävellä", Kai sanoi. "Eipä sillä, että voisit ymmärtää minua. Mutta kenen muunkaan kanssa voisin täällä jutella?"

Kai ampui tulisia kipinöitä sormenpäistään otusta kohti. Se säikähti, kirkaisi ja päästi Kaista irti. Ninja laskeutui maahan näyttävällä voltilla. Kun hän pääsi jaloilleen, hän katseli ympärilleen.

"Tämän on pakko olla Hirviöiden maa", hän arveli. "Ja olen täällä jumissa, kunnes saan alukseni korjattua."

Kai vietti seuraavat viikot yrittäen selviytyä tässä karussa maassa. Hän etsi juomakelpoista vettä, ruokaa, joka ei ollut myrkyllistä, sekä romumetallia, jota hän voisi käyttää moottorin korjaukseen. Hän kirjoitti päiväkirjaansa ja piirsi maasta karttoja. Näin hän tallensi tietoja Lloydille.

Joka päivä hän ikävöi ystäviään ja perhettään yhä enemmän. Ilta illan jälkeen hän tuijotteli synkälle taivaalle.

Nya. Jay. Cole. Zane. Pixal. Mestari Wu. Missä olette? Oletteko tekin jumissa jossain?

Eräänä aamuna Kai lähestyi ihmisasustusta, jonka oli aiemmin huomannut. Alue ei ollut kummoinenkaan: muutamia puisia hökkeleitä, laho vesitorni, hieman aitaa. Kauempaa alue näytti täysin asumattomalta. Mutta hänen oli varmistuttava asiasta.

Kävellessään kaupungin halki hänen sydäntään kouristi. Hökkelit olivat kärventyneet ja mustuneet. Missään ei näkynyt pienintäkään merkkiä elämästä.

"Minun pitäisi ainakin tarkistaa varustetilanne", hän mutisi. Hän lähestyi hökkeliä ja avasi oven. . .

Hirviö syöksyi oviaukosta. Sen paksusta, oranssien suomujen peittämästä ruumiista kasvoi neljä käsivartta.

Kai hypähti säikähtäneenä taaksepäin. Hirviön valtava kärsä aukeni ja tulinen virta tähtäsi Kaihin.

"Todellako? Nyt on siis aika taistella tulella tulta vastaan", Kai vitsaili. Hän sinkosi tulipallon otusta kohti.

Hirviö ei hievahtanutkaan. Se suorastaan imi tulen itseensä, ja sen ruumis alkoi hehkua. Se tuhahti ja venytteli lihaksiaan. Maa tärisi sen tallustellessa Kaita kohti.

Mitä juuri tapahtui? Kai ihmetteli. Hän hyppäsi takanaan olevan hökkelin katolle.

VIUHH! Liekkien aalto syöksähti hirviön suusta. Hökkeli syttyi liekkeihin, ja Kai loikkasi ylös. Hän sinkosi toisen tulipallon otusta kohden.

Hirviö imaisi liekit jälleen kerran. Sen ruumis hehkui entistä enemmän. Se päästi karjahduksen.

Tulihyökkäykseni tekevät siitä voimakkaamman! Kai tajusi. *Kuinka pystyn taistelemaan sitä vastaan?*

Hän pomppasi ylös ja tarrautui tukipylväisiin, jotka pitivät vesitornia pystyssä.

Olisipa Nya vesivoimineen juuri nyt täällä, Kai ajatteli. Sitten hän tajusi jotain. Hän katsoi ylös vesitorniin. . .

RAAAR!

Hirviö tömisteli Kaita kohden.

Kai loikkasi tornista ja upotti miekkansa tornin puiseen säiliöön. Vesi tulvi säiliöstä ulos ja roiskui hirviön päälle. Kain yllätykseksi hirviö alkoi kutistua! Pian se oli kutistunut Kain polven korkuiseksi.

"Häivy!" Kai huusi, ja otus kipitti vikkelästi pois.

Kai katsoi maassa olevaa lätäkköä. Hän hymyili. *Kiitos innoituksesta, Nya,* hän ajatteli. *Mutta kiitän sinua pian ihan kasvotusten. Lupaan sen! Pois pääseminen Hirviöiden maasta vaatii kaikki taitoni ja voimani, mutta en aio koskaan antaa periksi!*

Voit seurata Kain seikkailuja tässä vaarallisessa maassa LEGO® YouTube -kanavalla sarjassa NINJAGO Legends: Monstrosity.

Tehtävä

Vuosia ennen kuin Kai jäi jumiin Hirviöiden maahan, toinenkin Tulen elementaalimestari oli matkustanut sinne.

Tämä Tulen mestari ei kuitenkaan ollut ollut eksyksissä. Hän oli matkannut sinne vain yksi päämäärä mielessään: pelastaakseen viattomia ihmisiä hirviöiltä.

"Tänään on uusi päivä!" Tulen mestari huudahti eräänä synkkänä aamuna. "Mitkä vaarat meitä odottavatkaan, Rusty?"

Tulen mestari istui tuliritarirobottinsa harteilla.

"Tämä tasanko päättyy jyrkänteeseen", robotti vastasi vakaalla äänellä. "Saatamme löytää sen takaa ihmisasutusta."

"Nuo urheat sieluparat. Katsokaamme tarvitsevatko he apuamme, Rusty", Tulen mestari sanoi.

Tuliritarirobotti pysähtyi ja lausui sitten: "Mestari, miksi kutsut minua nimellä Rusty? Metallipinnassani ei näy ruosteen häivääkään."

Tuliritarirobotti oli todellakin vaikuttava näky karussa maisemassa. Sen puun korkuinen runko oli hohtavaa metallipanssaria. Lasersilmät hohtivat kuutiomaisessa päässä. Sen metallisormet puristivat pitkää, kaksiteräistä keihästä.

"Sarjanumerosi sijaan minun on kutsuttava sinua jollakin nimellä, ystäväiseni", Tulen mestari vastasi. "Minusta nimi sopii sinulle mainiosti. Ruosteinen värisi on vallan komea!"

Tuliritarirobotti pohti vastausta hetken. Rusty ei ollut kovinkaan hienostunut nimi. Robotti olisi mieluummin ollut nimeltään vaikkapa Peitsi tai jotakin muuta paljon eeppisempää, jos mestari olisi sen mielipidettä kysynyt.

Mutta kysymystä ei koskaan tullut. Mestari teki kaikki päätökset heidän kummankin puolesta.

"Tiedän, että olet älykäs robotti", mestari oli sanonut. "Mutta siitä huolimatta olet pelkkä kone, Rusty. Sinun täytyy antaa ihmisten määrätä asioista."

"Kyllä. Mestari", robotti oli vastannut.

Minun on luotettava siihen, että mestari tietää parhaiten, se ajatteli. *Yhdessä olemme pelastaneet monia ihmishenkiä. Voisimmepa tehdä niin vahingoittamatta niin monia muita otuksia. Jos olisin ihminen, ehkä ymmärtäisin paremmin.*

He saapuivat jyrkänteen reunalle. Toden totta, alapuolella häämötti asutusta. Paikalla juoksenteli ihmisiä – jotka kiljuivat.

"Jälleen kerran taistelu, jonka voimme voittaa!" Tulen mestari iloitsi. "Vie meidät toiminnan keskiöön, Rusty!"

Robotin suuttimet syöksivät lieskoja sen liitäessä alas jyrkänteeltä. Pian se laskeutui asutuskeskuksen keskelle.

Ihmisiä piiritti lauma hämähäkkimäisiä hirviöitä, joita oli robotin nopeiden laskelmien mukaan noin yhdeksän yksilöä. Mikään niistä ei ollut mestaria pitempi, mutta jokainen niistä liikkui salamannopeasti kahdeksalla jalalla. Jokaisesta neljästä suusta valui myrkkyä. Jokaisen hirviön selkää suojasi panssari.

Otukset ampuivat seittimäistä ainetta kiljuvien ihmisten päälle. Mestari ja robotti katsoivat, kuinka yksi ihmisistä jäi seitin säikeiden vangiksi. Hirviö sinkosi enemmän seittiä ja koteloi ihmisen hetkessä sen sisään.

"Tästä tulee helppoa", Tulen mestari sanoi. "Katsopa vain, Rusty!"

Valkotukkaisen miehen loikka robotin harteilta alas näytti uskomattoman ketterältä. Hänen viittaansa oli ommeltu tulen symboli. Hän piteli miekkaa kummassakin kädessään.

"Katoa, hirviö!" hän huusi ja ryntäsi lähimmän hämähäkin kimppuun.

Tulen mestari loikkasi ilmaan ja hyökkäsi hirviön päälle miekka tanassa. Miekka kimposi pois hämähäkin kovasta kuoresta.

"Tuhat tulimmaista!" Tulen mestari huudahti. "Tästä saat!"

Mestarin käsistä sinkoili tulipalloja, mutta ne pihisivät sammuksiin hämähäkin ruumista vasten.

"Tulenkestävä!" Tulen mestari huudahti. "Rusty, tarvitsen apua!"

Tuli syöksähti robotin oikeasta käsivarresta sen keihääseen. Tanko rätisi energiaa.

Robotti tähtäsi sähköllä ladatun keihään hirviötä kohden. Tulen mestari lisäsi iskuun tulivirtaa. Hirviö rääkäisi ja jolkotteli pois.

"Niitä on vaikea tuhota mutta helppo säikytellä", robotti huomautti.

"Seuraavan kimppuun!" Tulen mestari huudahti. Robotti seurasi mestariaan kiitäessään kylän läpi. Sitten se kiinnitti huomionsa ääneen. Se käänsi päätään.

Nuori poika oli kiivennyt katolle hirviöitä pakoon. Hän roikkui vaarallisesti katon reunasta.

"Apua! En jaksa pidellä enää kiinni!" poika huusi.

Poika ei saa pudota, tuliritarirobotti ajatteli. Se kiirehti poikaa kohti.

"Rusty! Minne sinä oikein olet menossa?" Tulen mestari huusi takaapäin. Robotti tarrasi hellästi valtavan kouransa pojan ympärille ja laski tämän maahan. Kauhistunut poika pinkoi pois paikalta minkä jaloistaan pääsi.

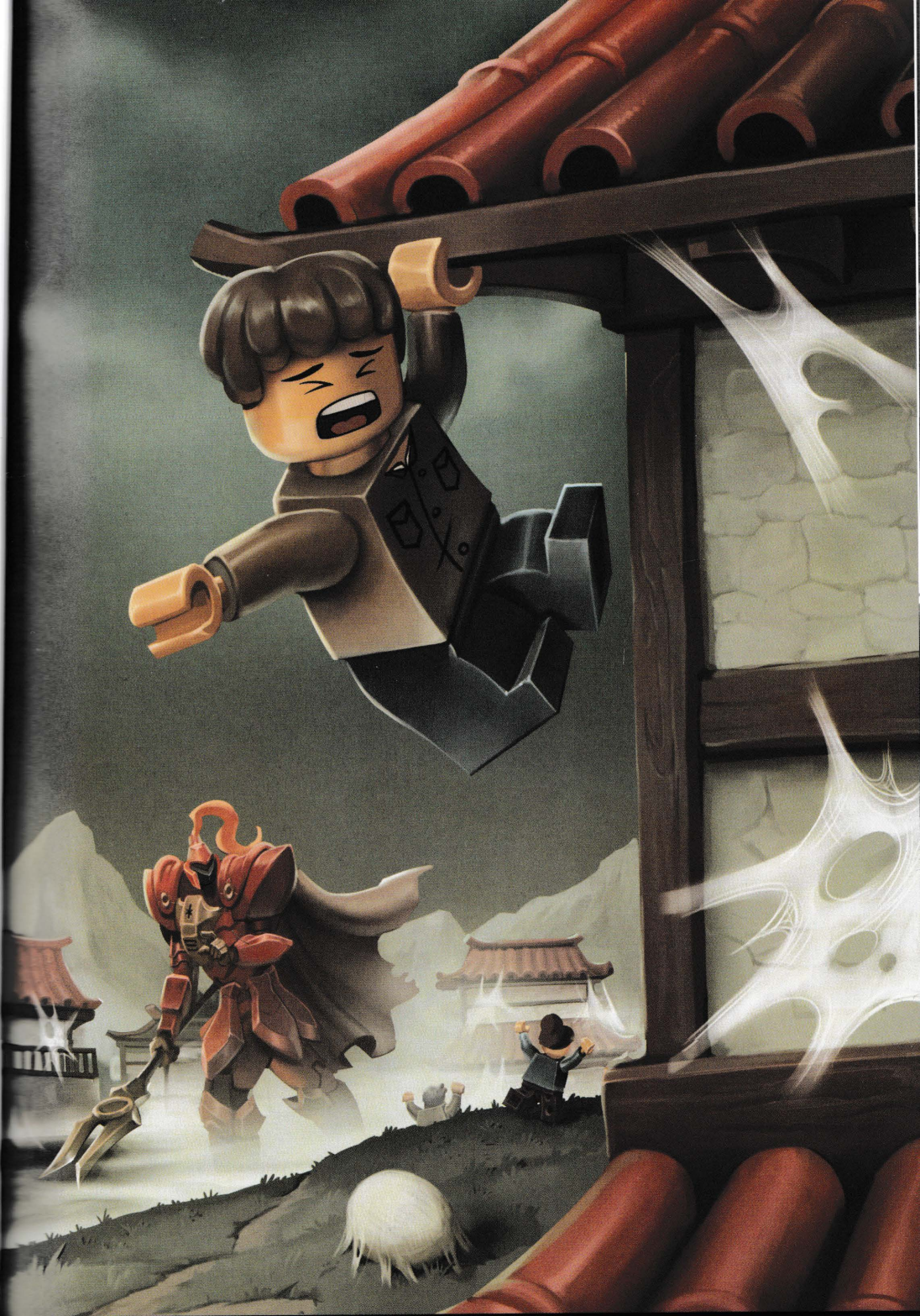

Tuliritarirobotti tömisteli mestarinsa luo, joka oli jäänyt hirviön jalan alle. Myrkkyä valui mestarin viitan helmaan. Myrkky sulatti kankaan hetkessä.

Pam! Tuliritarirobotti ampui tulipallon hirviötä kohti. Peto kompuroi pois paikalta. Robotti lähetti sen perään sihisevän iskun. Otus pakeni paikalta rääkyen.

"Älä enää lähde tuolla tavoin omille teillesi, Rusty!" mestari torui.

"Poika oli vaarassa, mestari", robotti vastasi. "Hänen pelastamisensa vaikutti inhimilliseltä teolta."

"*Kaikki* näistä ihmisistä ovat vaarassa, ennen kuin me pääsemme hirviöistä eroon", mestari kertoi. "Seuraa minua ja pysy lähellä!"

Mestari kyllä tietää, tuliritarirobotti ajatteli ja seurasi perässä.

Mestari ja robotti rymistelivät kylän läpi. He karkottivat hämähäkkihirviöt yksi kerrallaan.

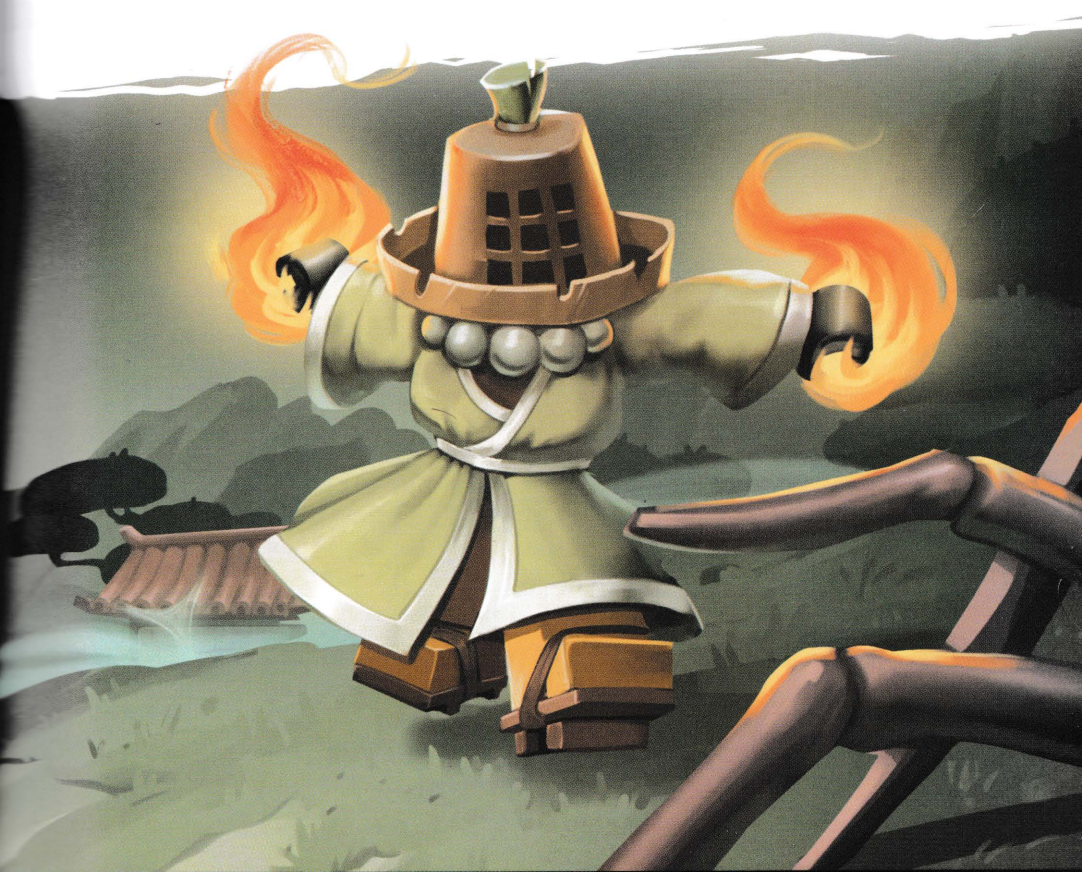

"Hienoa työtä, Rusty!" Tulen mestari huusi kahdeksannen hirviön kaatuessa. "Mennäänpä nyt tapaamaan näitä kiitollisia kyläläisiä."

"Mestari, aluksi hirviöitä oli yhdeksän", robotti sanoi. "Olemme kukistaneet vasta kahdeksan."

"Yhdeksäs luultavasti karkasi itsekseen", Tulen mestari sanoi. "Tule!"

Kyläläiset hurrasivat heidän astellessaan kylän keskusaukiolle. Heitä lähestyi vanha nainen.

"Kiitokset teille tuntemattomille", hän sanoi. "Eilen etsintäpartio häiritsi näitä otuksia läheisessä luolassa. Ne seurasivat partiota takaisin kylään ja hyökkäsivät kimppuumme. Me olisimme kaikki hukassa, jos te ette olisi ilmestyneet paikalle."

Tulen mestari kapusi isolle kuistille. "Minä olen Tulen mestari, ja tämä on robottini Rusty! Me olemme kukistaneet hirviöt!"

Yleisö hurrasi taas.

"Emme tarvitse kiitoksianne", Tulen mestari sanoi. "Velvollisuutemme on – AAAHHH!"

Yhdeksäs hämähäkkihirviö loikkasi alas katolta ja painoi mestarin maata vasten. Otus hyökkäsi mestarin kasvoille suu narskuen…

Hups! Tuliritarirobotti tarrasi otuksen kouraansa ja heivasi sen kaukaisuuteen.

Tulen mestari nousi ylös ja karisteli tomut asultaan. "Varsinainen pahahenki!" hän huudahti. "Selkeästikään tämä kylä ei ole turvassa ennen kuin vielä vihoviimeinen hirviö siitä luolasta on kukistettu!"

Hän kiipesi takaisin robotin harteille.

"Rusty, nyt lähdemme luolaan!" hän käski.

Tuliritarirobotin ajatukset huolestuttivat häntä.

Kuinka paljon hirviöitä luolassa vielä lienee? robotti pohti.

"Mestari, onkohan tämä ihan viisasta?" robotti kysyi. "Viimeinen hirviö melkein nitisti sinut. Mitä jos en kykene suojelemaan sinua luolassa? Minä... Minä olisin hukassa ilman sinua."

"Ja minä olisin hukassa ilman sinua, Rusty", mestari vastasi. "Mutta älä pelkää. Meitä ei voi kukaan pysäyttää, kun olemme yhdessä."

”Aivan, mestari.”

Tuliritarirobotti käveli luolaa kohti. *Mestari tietää parhaiten,* se ajatteli. *Mutta jostain syystä tällä kertaa... En ole asiasta niin varma…*

Voit seurata Kain seikkailuja tässä vaarallisessa maassa LEGO YouTube -kanavalla sarjassa NINJAGO Legends: Monstrosity.

Pesä

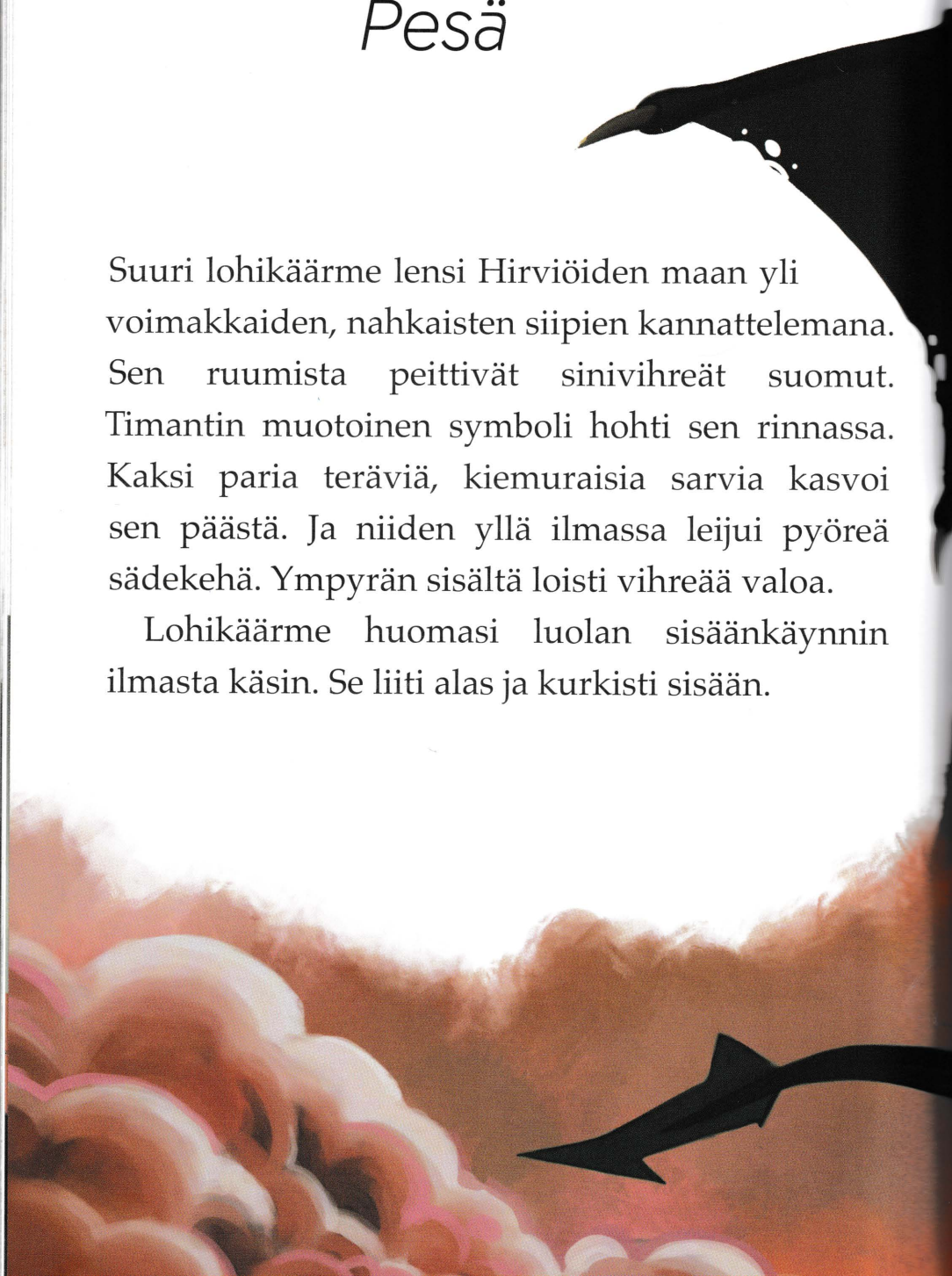

Suuri lohikäärme lensi Hirviöiden maan yli voimakkaiden, nahkaisten siipien kannattelemana. Sen ruumista peittivät sinivihreät suomut. Timantin muotoinen symboli hohti sen rinnassa. Kaksi paria teräviä, kiemuraisia sarvia kasvoi sen päästä. Ja niiden yllä ilmassa leijui pyöreä sädekehä. Ympyrän sisältä loisti vihreää valoa.

Lohikäärme huomasi luolan sisäänkäynnin ilmasta käsin. Se liiti alas ja kurkisti sisään.

Tämä on tarpeeksi suuri pesälleni, lohikäärme pohti. Muninta-aika oli lähellä, ja se tarvitsi turvallisen paikan hautomista varten. Yhdistymisen jälkeen sen reviirille oli ilmestynyt yhä enemmän hirviöitä. Ja vaikka se itse oli suurempi ja vielä kauhistuttavampi kuin useimmat hirviöt, se tiesi, että sen pienokaiset olisivat haavoittuvaisia.

Se tallusteli luolaan, joka oli synkkä mutta tuntui turvalliselta. Ja luolan suuta pystyi vartioimaan…

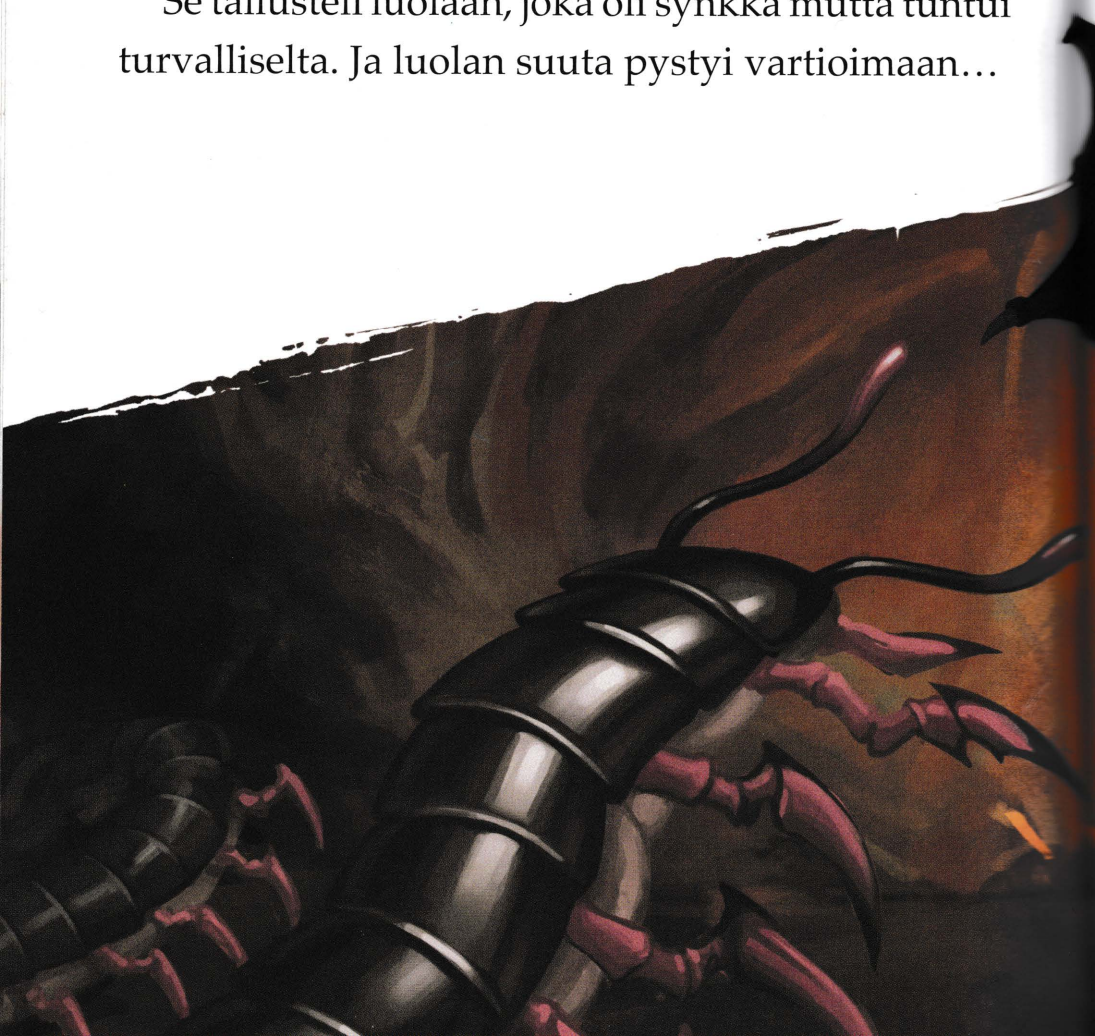

Rääkäisy kajahti ilmoille matomaisen otuksen pudottautuessa luolan katosta maahan. Hirviöllä oli tusinoittain kiemurtelevia jalkoja. Sen ruumis oli väriltään sairaan vihreä, ja sen valtavasta suusta törrötti pari torahampaita.

"Olen Daidan", lohikäärme sanoi. "Onko tämä sinun kotisi? Siinä tapauksessa pyydän anteeksi tunkeilemistani."

Vastaukseksi hirviö narskutteli torahampaitaan Daidanille. Sitten se hyökkäsi lohikäärmettä kohti.

Daidan karjahti, jolloin otus peruutti kiiruusti.

Oletan, että vastaus oli myöntävä, Daidan ajatteli.

"Älä ole huolissasi, ruma matonen. Minä lähden", Daidan sanoi ääneen ja liiteli maan ylle vielä kerran etsiäkseen toista turvallista paikkaa. Pian se laskeutui pieneen kukkuloiden ympäröimään laaksoon.

"Vaikuttaa tarpeeksi rauhalliselta", se mietiskeli ääneen. Samassa jotakin vyöryi alas mäkeä.

Aluksi Daidan kuvitteli näkyä kivenlohkareeksi. Pian se kuitenkin tajusi tuijottavansa pallonmuotoista hirviötä, kun se näki violettien lasersäteiden sinkoilevan otuksen silmistä.

Lasersäteet naarmuttivat lohikäärmeen siipeä, ja se säpsähti. "Tuolla tavalla ei pitäisi tuntemattomia tervehtiä!" Daidan murahti.

Hirviö ryntäsi kohti lohikäärmettä ja jatkoi lasersäteiden rummutusta. Daidan kohosi ylös ja tähtäsi sinisen tulenlieskan hirviötä kohden. Otus pötki kiireesti takaisin vuorille ja pois näkyvistä.

Mitä tälle maailmalle on tapahtunut?! Siitä on tullut niin paljon raaempi ja julmempi, Daidan ajatteli. Se huokaisi. Pesänrakennukseen käytettävä aika oli käymässä vähiin.

”Minun täytyy jatkaa etsimistä”, se pohti ääneen. Se nousi taas ilmaan. Liitäessään karun tasangon yllä se huomasi allaan ihmisasutusta.

Ihmisten näkeminen Hirviöiden maassa sai aina Daidanin hämilleen. Lohikäärme ei uskonut ihmisten olevan tarpeeksi vahvoja selviytymään sellaisessa paikassa. Siitä huolimatta jotkut

noista epäonnekkaista otuksista olivat jotenkin onnistuneet välttämään tulemasta syödyiksi tai murskatuiksi.

Alla oleva asutus koostui pienistä hökkelitaloista, joita ympäröi metalliaita.

Hölmöt ihmiset, Daidan ajatteli. *He rakentavat pesänsä avoimelle alueelle, joka on täysin altis hyökkäyksille. He ovat helppoja saaliita mille tahansa*

hirviölle. Voisin halutessani tuhota heidät yhdellä ainoalla henkäyksellä. Mutta minä en ole hirviö.

Lohikäärme oli muuttamaisillaan suuntaa, kun kova karjaisu kiinnitti sen huomion. Tumma otus tömisteli tasangon halki. Se oli pienen vuoren kokoinen, ja sen sammaleen peittämästä ruumiista kasvoi puita. Se raahasi sahanteräisiä kynsiään maata pitkin liikkuessaan. Pitkä, limainen kieli

roikkui sen suusta, ja suuret silmät pullistelivat sen epämuodostuneesta päästä.

Se on Bar-suul, Daidan ajatteli. Yleensä rauhallinen jättiläishirviö tuli näkyviin vain ollessaan nälkäinen. Ihmisasutus tarjoaisi juhla-aterian Bar-suulille.

Lennä pois, lohikäärme sanoi itselleen. *Sinulle ei jää enää aikaa pesänrakennukseen.* Mutta se ei voinut jättää ihmisiä karmivan kohtalon kouriin.

On heidän onnensa, etten ole hirviö! Daidan ajatteli. Se liiti alas ja laskeutui Bar-suulin ja kylän väliin.

"Mene hakemaan päivällisesi jostain muualta!" Daidan karjaisi.

Bar-suul läimäisi lohikäärmettä valtavalla, teräväkyntisellä kourallaan. Daidan kohosi ylös välttääkseen iskun.

"Annoin sinulle mahdollisuuden", Daidan varoitti. Se piiskasi hirviötä voimakkailla sinisillä lieskoilla.

Bar-suul karjahti kivuissaan lohikäärmeen osuman polttaessa sen käsivarsia. Daidan syöksähti alas ja huitaisi loukkaantunutta otusta kynsillään.

Vihainen ja loukkaantunut Bar-suul kääntyi pois ja vetäytyi tasangon halki.

Lohikäärme kuuli kiitollisten ihmisten hurraavan sen takana. Se halusi pitää heille oppitunnin turvattoman pesäpaikan valinnasta, mutta sen oma pesänrakennusvietti oli liian voimakas. Se lensi pois.

Daidan tutkiskeli maisemaa. Pitäisikö sen kokeilla toista luolaa? Yrittää löytää toinen salainen paikka? Tai ehkäpä vastaus oli lentää niin korkealle, ettei mikään hirviö pystyisi sinne kiipeämään…

Se suuntasi alueen korkeimmalle huipulle. Sieltä se löysi lavean, tasaisen alueen, jota ympäröivät rosoiset kalliot.

Tämän on kelvattava, se ajatteli.

Se työskenteli ripeästi yön yli ja seuraavaan päivään. Se lensi ylös ja alas huipun ja juuren väliä ja keräsi oksia pesäänsä varten. Se sai työnsä valmiiksi vasta auringon laskiessa.

Uuden kuun noustessa se ryhtyi munimaan. Se pyöräytti kuusi kaunista, täydellistä munaa, joista jokainen oli sävyltään varhaisen yötaivaan sininen.

Daidan hymyili ja käpertyi muniensa päälle. Se päästi helpottuneen huokaisun.

Kaukaisuudessa vuoren alla Bar-suul nuuhkaisi ilmaa. Sen tyhjää vatsaa kurni ja kostonhimo kalvoi sen mieltä. Se saattoi haistaa lohikäärmeen puissa.

Valtava hirviö marssi yön läpi ja suuntasi vuorelle. Ja sen vuoren päällä, pesässään, pahaa-aavistamaton Daidan nukahti syvään uneen…

Onnistuuko Daidan pitämään munansa turvassa? Se selviää katsomalla NINJAGO: Legends "Monstrosity" -sarja LEGO YouTube -kanavalla.

Sanasto

Bar-suul
Hirviöiden maassa asuva valtava, äkäinen peto, jolla on hurja ruokahalu.

Daidan
Vartijalohikäärme Daidan sai aikoinaan elellä rauhassa, mutta Yhdistymisen jälkeen se joutuu jakamaan reviirinsä hurjien hirviöiden kanssa.

Kai
Kai on tulininja. Yhdistymisen jälkeen hän löysi taas Lloydin, vihreän ninjan. Kai lähti Kohtalon aluksella yksin etsimään ninjaperhettään ja kartoittamaan Yhdistyneitä valtakuntia.

Kohtalon alus
Kohtalon alus on alun perin vanha merirosvoalus, joka on nykyisin ninjojen lentävä päämaja. Kai päätyi ilmalaivaan yksin Yhdistymisen jälkeen.

Ninjatiimi
Ryhmä nuoria, mestari Wun Spinjitzu-kamppailulajissa kouluttamia sotureita, jotka suojelevat Ninjagon maailmaa. Kain lisäksi tiimin alkuperäiseen jäsenistöön kuuluivat Jay (Salamaninja), Cole (Maaninja), Zane (Titaanininja), Lloyd (Vihreä ninja) ja Nya (Vesininja).

Tulen mestari
Joka sukupolvessa on vain yksi Tulen elementaalimestari – joku, joka kykenee hallitsemaan ja käyttämään tulivoimia.

"Rusty", Tuliritarirobotti
Robotti on valtava, ihmisen muotoinen taistelukone, jossa on ihmispilotille sopiva ohjaamo. Rusty sen sijaan on älykäs, puhuva robotti, jossa ei ole ohjaamoa. Se palvelee Tulen mestaria, joka ratsastaa sen harteilla.

Yhdistyminen
Salaperäinen ja väkivaltainen tapahtuma, jonka seurauksena Ninjagon maailma yhdistyi legendaaristen ulkovaltakuntien kanssa. Nyt ennen saavuttamattomat valtakunnat kuten Hulluuden valtakunta, Hirviöiden maa ja monet muut ovat pelkkiä saaria tai maanosia koko maailman alueella.

Kain tuntema maailma on muuttunut. Kun Ninjagon saaret yhdistyivät legendaaristen ulkovaltakuntien kanssa, suurin osa hänen ystävistään katosi. Etsiessään kadonneita ninjoja Kai saapuu karmivien otusten asuttamaan salaperäiseen maahan, ja hänen matkansa muuttuu pian jatkuvaksi taisteluksi. Siitä huolimatta Kai ei suinkaan ole ainut, joka taistelee selviytymisensä puolesta...

Tutustu neljän ainutlaatuisen sankarin jännittäviin seikkailuihin tässä LEGO® NINJAGO® tarinoiden kokoelmassa!

LEGO BOOKS

FSC
www.fsc.org
MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C144528

Alkuteos: LEGO® NINJAGO®. In the Land of Monsters
Teoksen nimi: LEGO® NINJAGO®. Hirviöiden maa
Sarja: LNR
Teoksen numero: LNR-6729
Erä: 01/FI

ISBN 978-952-416-109-1

readme.fi

9 789524 161091

Suomennos: Sini Bonke
L8522